

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi Fundacji „C.(...)”

w J. w likwidacji

o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta J.

przeciwko Fundacji „C.(...)” w J. w likwidacji

o zapłatę,

zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 11 grudnia 2002 r., sygn. akt I ACa (...)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 czerwca 2010 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 22 lutego 2010 r.,

sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie i zasądza od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 22 lutego 2010 r. odrzucił skargę pozwanej Fundacji „C.(...)” o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym

wyrokiem tego Sądu z dnia 11 grudnia 2002 r., oddalającym jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w J. z dnia 9 lipca 2002 r., uwzględniającego powództwo Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezydenta Miasta J. o zapłatę należności z tytułu użytkowania wieczystego, jako wniesioną po upływie przepisanej terminu (art. 410 § 1 k.p.c.).

Sąd Apelacyjny stwierdził, że skarga została wniesiona 15 stycznia 2010 r., a więc po upływie pięcioletniego terminu liczonego od uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku, przy czym nie została ona oparta ani na podstawie pobawienia skarżącej możliwości działania, ani na podstawie związanej z jej nienależytą reprezentacją (art. 408 k.p.c.).

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwana wniosła o jego uchylenie, podnosząc zarzuty naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 361 k.p.c. oraz art. 5 k.c. przez pominięcie - jako okoliczności uzasadniającej wznowienie postępowania - konieczności wyeliminowania z obrotu wyroku rażąco naruszającego prawo, a także art. 401 pkt 2 w związku z art. 408 k.p.c. przez nieuwzględnienie faktu, że w postępowaniu objętym skargą pozwana nie była należycie reprezentowana.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do merytorycznego rozpoznania skargi o wznowienie postępowania sąd ma obowiązek skontrolować, czy spełnione zostały konieczne warunki umożliwiające przeprowadzenie takiej oceny. Jednym z takich warunków jest wniesienie skargi w przepisany terminie. Na tym wstępnym etapie postępowania, przewidzianym w art. 410 k.p.c., sąd nie ocenia zasadności skargi ani trafności powołanej w niej podstawy.

Zgodnie z art. 407 § 1 skargę o wznowienie postępowania wnosi się w terminie trzech miesięcy, przy czym termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji – od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. Skarga nie może być jednak skutecznie wniesiona po upływie pięciu lat od uprawomocnienia się wyroku, z wyjątkiem wypadku, gdy strona była pozbawiona możliwości działania lub nie była należycie reprezentowana (art. 408 k.p.c.).

Skarżąca w skardze o wznowienie postępowania powołała się na wyrok Sądu Rejonowego w J. z dnia 14 grudnia 2009 r., który – w jej ocenie – zaświadcza, że w

okresie objętym zaskarżonym wyrokiem nie była użytkownikiem wieczystym. Tak sformułowana podstawa wznowienia postępowania odpowiada formalnie podstawie określonej w art. 403 § 2 k.p.c. Stwierdzenie to ma kluczowe znaczenie dla oceny podniesionych w zażaleniu zarzutów.

Dokonując badania zachowania terminu do wniesienia skargi - w ramach jej wstępnego badania – sąd ocenia spełnienia tego warunku wyłącznie przez pryzmat wskazanej w skardze podstawy wznowienia. Termin do wniesienia skargi uregulowany został bowiem w ścisłym powiązaniu z podstawą wznowienia, zaś sąd wznowieniowy jest – jak to wynika z art. 412 § 1 k.p.c. - związany granicami podstaw wznowienia i nie może brać pod uwagę podstaw nie wskazanych w skardze (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2005 r. I CZ 138/05, niepubl.).

Sąd Apelacyjny, badając zachowanie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, nie był zatem władny rozważyć, czy skarżąca była pozbawiona możliwości działania lub nie była należycie reprezentowana. Nie mógł też – z uwagi na wskazany wyżej ściśle określony zakres wstępnego badania skargi - dokonać oceny zaskarżonego wyroku z punktu widzenia jego zgodności z prawem i zasadami współżycia społecznego. Trzeba przy tym podkreślić, że wadliwość orzeczenia wynikająca z obrazy prawa materialnego nie może być kwalifikowana jako ustawowa podstawa wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2007 r., V CZ 25/27, niepubl.).

Podniesione w zażaleniu zarzuty, oparte na odmiennym założeniu, nie mogły więc wyrzeć zamierzonego skutku.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł, jak w sentencji.